

Arrest

**nr. 151 466 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2015 waarbij verzoeksters recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2007 treedt de verzoekster in het huwelijk met een Belg, de heer J. V.

1.2. In functie van haar Belgische echtgenoot, dient de verzoekster op 23 november 2007 een aanvraag vestiging op grond van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 14 mei 2008 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Op 25 februari 2010 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F+-kaart).

1.4. Bij vonnis van 25 februari 2013 wordt door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge geoordeeld dat het huwelijk gesloten tussen dhr. J. V. en de verzoekster een schijnhuwelijk betrof. Het huwelijk wordt nietig verklaard.

1.5. Het vonnis van 25 februari 2013 wordt bij arrest van 11 december 2014 bevestigd door het hof van beroep te Gent.

1.6. Op 19 februari 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) om verzoeksters recht op vestiging in te trekken.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 5 maart 2015 en is als volgt gemotiveerd:

*“D(...) S(...), A(...) M(...)
geboren te Rio de Janeiro op (...)
adres : (...)
nationaliteit: Brazilië*

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot V(...), J(...) met wie ze huwde op 09.11.07. Zij diende een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar Belgische echtgenoot op 23.11.07 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Zij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 14.05.08. Dit verblijfsdocument werd omgezet naar een F+ kaart op 25.02.2010. Op 11.12.14 bevestigde het Hof van beroep te Gent (ref 2013/AR/864) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 25.02.2013 en vernietigde aldus het huwelijk tussen D(...) S(...) en V(...) als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van beroep te Gent.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

1.7. De gemachtigde beslist op 19 februari 2015 tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 maart 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*De mevrouw(1)
Naam: D(...) S(...)
Voornaam: A(...) M(...)
Geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Rio de Janeiro,
nationaliteit: Brazilië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 05 april 2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 alinea 1:

- 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar verblijfsrecht in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het recht op vestiging in het Rijk werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19.02.15.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep te Gent van 11.12.2014 (ref 2013/AR/864) werd het huwelijk van de betrokkene met de Belgische onderdaan V(...), J(...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 42septies en 43 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen bij het eerste en het derde middel:

“III.1.1. De bestreden beslissing beroept zich op het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.

Desalniettemin voorziet de vreemdelingenwet in de artikelen 42quater – 46 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk hoe en in welke gevallen het verblijfsrecht kan worden beëindigd/ingetrokken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luiden als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

III.1.2. Welnu, verzoekende partij ziet niet in hoe verwerende partij, op basis van een algemeen beginsel, zou kunnen ingaan tegen de Vreemdelingenwet.

‘Algemene beginselen’ kunnen immers niet contra legem worden toegepast.

Als de wetgever uitdrukkelijk omschrijft in welke gevallen het verblijfsrecht kan worden ingetrokken, dan dient hiermee rekening te worden gehouden.

Belangrijke rechtsleer (cf. stuk 4) van de heer DEBERSAQUES bevestigt dit:

65. Wanneer bij de intrekking van een verblijfskaart van een burger van de Unie of van een familielid van een burger van de Unie elementen in het administratief dossier aanwezig zijn die kunnen wijzen op de toepassing van een uitzonderingsmogelijkheid zoals bijvoorbeeld voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° Vreemdelingenwet, dan moet de minister hierover in de beslissing motiveren (238)

66. Voorts heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat een beslissing niet afdoende in rechte gemotiveerd is wanneer er enkel naar het algemeen rechtsbeginsel “Fraus omnia corrumpit” verwezen wordt in plaats van naar het wetsartikel in concreto. De wetgever heeft immers in de Vreemdelingenwet duidelijk aangegeven in welke gevallen en onder welke voorwaarden de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan een verblijfsrecht. Aangezien de minister of zijn gemachtigde andere regels moet respecteren naargelang de wetsbepaling waarop een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen is gebaseerd, is het vereist dat die wetsbepaling duidelijk wordt vermeld (239).”

III.1.3. *In casu is het voor verzoekende partij dan ook niet mogelijk op een gerichte manier grieven te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing aangezien het haar niet duidelijk is op welke wettelijke bepaling verwerende partij zich nu precies heeft gebaseerd.*

Desalniettemin heeft zij, subsidiair, in de hiernavolgende middelen toch verder getracht haar grieven te verduidelijken.

Dit neemt uiteraard niet weg dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 in deze flagrant werden geschonden en dat de bestreden beslissing op deze gronden alleen al onherroepelijk gevestigd is."

En:

"(...)

Nochtans heeft verwerende partij, wellicht wel beseffende dat zij geen wettelijke basis had om het verblijf van verzoekende partij op basis van de Vreemdelingenwet in te trekken, duidelijk zelfs geen poging gedaan om zich op artikel 42septies Vreemdelingenwet te baseren om het duurzaam verblijf van verzoekende partij te beëindigen.

Dit blijkt duidelijk uit artikel 57 van het KB van 8 oktober 1981 dat voorziet dat in dat geval een bijlage 21 zou moeten worden uitgereikt, quod non in casu:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het recht op duurzaam verblijf op grond van artikel 42septies, van de wet, wordt deze beslissing aan de betrokkene betekend door het overhandigen van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met daarin, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. Het document dat de duurzaamheid van het verblijf bewijst of de duurzame verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. Indien echter de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het recht op duurzaam verblijf maar het verblijfsrecht van de betrokkene te behouden, wordt aan de betrokkene een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 of een verblijfkaart van familielid van een burger van de Europese Unie overhandigd nadat het document bedoeld in het 1e lid is ingetrokken.]"

Men zou zich afvragen waarom de wetgevende macht nog wetten moet maken over wat verwerende partij in het geval van 'fraude' met het verblijfsrecht van verzoekende partij mag doen als verwerende partij aan een algemeen en vaag principe voldoende heeft om deze wetten terzijde te schuiven...

(...)"

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het niet duidelijk is op welke wettelijke bepaling de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich heeft gestoeld bij het nemen van de in casu bestreden beslissing. Verzoekende partij meent immers dat het algemeen beginsel 'fraus omnia corrumpit' niet kan ingaan tegen de Vreemdelingenwet, en aldus niet als juridische grondslag kan worden aangewend.

Verweerder laat gelden dat de uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat het recht op vestiging van de verzoekende partij diende ingetrokken te worden.

Immers kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de wetgever in gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van een verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen.

Zie ook:

"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling

dal verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat 'dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991." (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013) (eigen markering)

Uit de stukken van het administratief blijkt afdoende dat de verzoekende partij op 09.11.2007 een huwelijk dhr. J(...) V(...) heeft afgesloten, dat niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Op grond van voormeld huwelijk heeft de verzoekende partij verblijfsrecht in het Rijk verworven.

Er kan aldus geen redelijke twijfel bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij met frauduleuze intenties de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volkomen terecht oordeelde dat het recht op vestiging in toepassing van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" diende ingetrokken te worden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

En:

"Verzoekende partij houdt voor dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet los kan worden gezien van artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet, dat specifiek voorziet in een termijn voor de intrekking van het verblijfsrecht bij nietigverklaring van het huwelijk.

Het weze herhaald dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet te dezen geen toepassing vindt, nu het verblijfsrecht werd ingetrokken op grond van het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het verblijfsrecht waarop de verzoekende partij zich meent te kunnen steunen, geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit een geldige juridische grondslag uitmaakt. Verweerder verwijst hiervoor naar haar uiteenzetting supra.

In een volgend onderdeel meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging de intrekkingbeslissing middels een bijlage 21 aan verzoekende partij ter kennis had moeten brengen, waarbij de intrekkingbeslissing diende te worden gestoeld op het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Het weze opgemerkt dat, in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt uit te schijnen, de intrekkingbeslissing niet werd gestoeld op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, doch wel op het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit.

De beschouwingen van de verzoekende partij, als zou een bijlage 21 aan verzoekende partij diende te worden betekend, kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat, gelet op het feit dat het huwelijk van de verzoekende partij met een Belgische man -op grond waarvan verblijfsrecht verworven werd- ex tunc vernietigd werd, het verblijfsrecht moet geacht worden nooit te hebben bestaan en zodat de verzoekende partij ook geacht moet worden nooit enig recht op verblijf gehad te hebben.

Zie ook:

“2.2.2. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft verweerder niet louter verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, doch tevens toegelicht dat verzoeker, gelet op de vernietiging van het huwelijk van zijn moeder en een Belgische man – vernietiging die geldt ex tunc –, dient te worden geacht nooit enig recht op verblijf te hebben gehad. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat, ongeacht of verzoeker betrokken was bij de gepleegde fraude, de vernietiging van het huwelijk van zijn moeder als gevolg heeft dat hij nooit de stiefzoon is geweest van de Belgische man en hij dus geen recht had op gezinshereniging op basis van het (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet en verzoeker zich ook niet kan beroepen op een uit fraude afgeleid recht. Verzoeker brengt niks tegen dit schragend motief in maar beperkt zich slechts tot de stelling dat hem geen fraude kan worden aangewreven, hetgeen aan voormeld motief evenwel geen afbreuk kan doen.

Voorts blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom in casu is overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht, met name omdat door de nietigverklaring van het huwelijk van zijn moeder, verzoeker nooit stiefzoon is geweest van de Belgische man en dus geen recht had op gezinshereniging in toepassing van (oud) artikel 40 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder nagelaten heeft te motiveren waarom beslist werd tot intrekking van het verblijf.” (R.v.V. nr. 132 033 van 23 oktober 2014) (eigen markering)

(...)”

2.3. Wegens de inhoudelijke samenhang tussen het eerste en het tweede onderdeel van het derde middel worden deze middelen samen onderzocht.

2.3.1. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en staat het buiten betwisting dat de verzoekster op 23 november 2011, in toepassing van artikel 40(oud) van de vreemdelingenwet, aanvraag tot vestiging indiende in het kader van gezinshereniging met haar toenmalige Belgische echtgenoot, de heer J.V. De gezinshereniging wordt toegestaan en de verzoekster wordt in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 25 februari 2010 wordt omgezet naar een F+-kaart (duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie). Op 25 februari 2013 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Brugge de nietigverklaring uit van het huwelijk tussen de verzoekster en de heer J. V, dit wegens schijnhuwelijk. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge wordt bevestigd met het arrest van 11 december 2014 van het hof van beroep te Gent. Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoeksters recht op vestiging ingetrokken, deze beslissing vermeldt dat toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, hierbij verwijzende naar de nietigverklaring van het huwelijk en verzoeksters frauduleuze intenties die uit het arrest van het hof van beroep blijken.

De verzoekster betoogt in haar eerste middel dat de vreemdelingenwet, in de artikelen 42^{quater} tot 46 uitdrukkelijk bepaalt hoe en in welke gevallen het verblijfsrecht kan worden beëindigd / ingetrokken. Zij voert aan dat de verweerder niet op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan ingaan tegen de bepalingen van de vreemdelingenwet aangezien algemene beginselen niet *contra legem* kunnen worden toegepast. In het tweede onderdeel van het derde middel geeft de verzoekster te kennen dat de verweerder zelfs geen poging doet om toepassing te maken van artikel 42^{septies} van de vreemdelingenwet en dat, in weerwil van hetgeen is bepaald in artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), ten onrechte geen bijlage 21 wordt uitgereikt. De verzoekster vraagt zich af wat de waarde is van wetgeving die voorziet wat de verweerder in het geval van ‘fraude’ mag doen, wanneer de verweerder aan een algemeen principe voldoende zou hebben om de wetten terzijde te schuiven. In het eerste middel en in het tweede onderdeel van het derde middel wordt in wezen dus aangevoerd dat de gemachtigde geen toepassing kon maken van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” nu hiermee de wettelijke bepalingen ter zake (en meer bepaald artikel 42^{septies} van de vreemdelingenwet) worden ter zijde geschoven.

2.3.2. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoekster voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing een duurzaam verblijfsrecht genoot als familielid van een burger van de Unie. De verzoekster valt aldus onder het toepassingsgebied van de artikelen 40 tot en met 47 van de vreemdelingenwet. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet regelt in dit kader de gevallen waarbij wegens fraude een einde kan worden gesteld aan een dergelijk verblijfsrecht.

Deze bepaling werd ingevoerd door artikel 32 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007, in werking getreden op 1 juni 2008). Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van deze wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

“De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid.” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 55.)

En

“Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk. Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien:

(...)

– de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit».” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 76).

Tevens dient te worden gewezen op de overgangsbepaling met betrekking tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007).

Artikel 47 van de voormelde wet bepaalt ter zake als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat :

1° (...);

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° (...).”

In casu was de verzoekster sedert 14 mei 2008 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, dit naar aanleiding van een aanvraag tot vestiging (gezinshereniging met een Belg) overeenkomstig artikel 40 (oud) van de vreemdelingenwet. In toepassing van artikel 47, 2° van de wet van 25 april 2007

werd de verzoekster van rechtswege geacht over een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg overeenkomstig artikel 42 *juncto* 40ter van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing die vermeldt dat het recht op vestiging wordt ingetrokken, moet dan ook in die zin worden begrepen dat verzoeksters recht op duurzaam verblijf (F+-kaart *d.d.* 25 februari 2010) wordt ingetrokken.

Uit artikel 47, 3° van de wet van 25 april 2007 en uit de *supra* geciteerde memorie van toelichting blijkt onmiskenbaar dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet van toepassing is inzake schijnhuwelijk (als specifieke vorm van fraude) en dat dit wetsartikel de wettelijke verankering vormt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*", dit althans wat de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie *c.q.* Belg betreft.

2.3.3. Het Hof van Cassatie erkent het *adagium* "*fraus omnia corrumpit*" als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de wetgever, bij het invoeren van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, de gevolgen van de fraude op het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie *c.q.* Belg uitdrukkelijk heeft geregeld. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet moet dan ook worden aanzien als een bijzondere bepaling die, in de specifieke rechtsverhouding tussen de staat en de vreemdelingen die een verblijfsrecht genieten als familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg, de voorwaarden en de gevolgen van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* vastlegt. Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhiërarchie naast de wet staan en deze de wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelijkheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie *c.q.* Belg kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* om af te wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite ingepast kan worden in de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Aldus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om "*een einde te stellen aan*" het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Hoewel, zoals besproken onder punt 2.3.2. een schijnhuwelijk, zoals *in casu*, valt onder de term “*fraude*” zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de verzoekster ook niet betwist dat haar huwelijk met de heer J. V. nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werkt *in casu* dan ook, zoals de verzoekster doet gelden, *contra legem* hetgeen niet is toegelaten.

Door verzoeksters verblijfsrecht *ab initio* in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” heeft de gemachtigde dan ook artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend.

3.2.5. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De rechtspraak van de Raad waarnaar de verweerder verwijst, handelt over de formele motiveringsplicht en over de loutere vraag of het voormelde rechtsbeginsel een afdoende formele motivering behelst om een verblijfsrecht in te trekken. De verweerder gaat in de nota met opmerkingen echter nergens in op de kritiek dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet *contra legem* kan worden toegepast. De verweerder maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat in de thans voorliggende zaak dezelfde rechtsvragen en ook dezelfde feitelijke omstandigheden aan de orde zijn, zodat het loutere citeren van deze rechtspraak geen afbreuk doet aan hetgeen hierboven is vastgesteld.

In de mate dat de verweerder zou voorhouden dat de aangevoerde schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet juridische grondslag mist omdat het *in casu* niet gaat om een beëindiging van het verblijfsrecht maar om een intrekkingbeslissing, herhaalt de Raad dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet kan worden aangewend wanneer hiermee wordt ingegaan tegen een duidelijke wettelijke bepaling die uitdrukkelijk de gevolgen van “*fraus*” in een welbepaalde rechtsverhouding regelt.

3.2.6. Het eerste en het derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster in een vierde middel het volgende aan:

“Schending rechtszekerheidsbeginsel (juridische duidelijkheid)

III.4.1. Indien de beslissing tot intrekking van de F+-kaart wordt vernietigd, verliest tevens het bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische basis.

Verzoekende partij argumenteerde hierboven reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten samenhangt met de beslissing tot intrekking van het verblijf.

III.4.2. Verzoekende partij meent dan ook dat een vernietiging van de beslissing tot verblijf automatisch ook een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft.

Niet alleen is het bevel om het grondgebied te verlaten dan strijdig met dezelfde wettelijke bepalingen als de beslissing tot intrekking van het verblijf; het zou tevens voor grote juridische onduidelijkheid zorgen mocht het bevel om het grondgebied te verlaten in dat geval niet vernietigd worden.

In die zin mag de Raad er dan ook van uitgaan dat de eerste drie middelen tevens tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gericht zijn. stelt de Raad vast dat deze steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoeksters recht op vestiging c.q. duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht van onbepaalde duur wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt *in casu* met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2015 waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE